

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku W. W.
przy uczestnictwie J. W., J. K., K. S., K. O., M. O. i P. O.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 14 kwietnia 2016 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., uczestnik postępowania J. W. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, twierdząc iż „skarga jest oczywiście uzasadniona w aspekcie naruszenia zarówno przepisów prawa procesowego jak i materialnego”, które powołał w podstawach kasacyjnych.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez wnoszącego skargę (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku, zostały określone w bogatym i ustabilizowanym

orzecznictwie Sądu Najwyższego. Objąscono w nim także, iż skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest wyjaśnianie wszystkich wątpliwości prawnych, jakie występują w procesie orzekania (stosowania i wykładni prawa).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórnego uzasadnienia podstaw skargi i nie powinno być z nim utożsamiane.

Skarga nie spełnia tak określonych warunków. Uczestnik wadliwie połączył uzasadnienie wniosku i podstaw, a przedstawiona argumentacja zmierza jedynie do wykazania trafności zarzutów, nie zaś do wykazania oczywistości zarzuconych w skardze naruszeń prawa. Z wywodów skarżącego nie wynika, na czym miałyby polegać „oczywistość” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący ograniczył się do wybiórczego opisu faktów, zacytowania wypowiedzi wnioskodawcy i niektórych uczestników oraz własnej ich interpretacji. W skardze brak uzasadnienia wykraczającego poza argumentację stanowiącą wyłącznie uzasadnienie podstaw skargi, które mogłoby ewentualnie przekonać, że skarga jest oczywiście zasadna.

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Nie orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego ze względu na to, że odpowiedź wnioskodawcy na skargę podlegała zwrotowi na podstawie art. 132 § 1 k.p.c., a ponadto wobec powiązania wniosku o zasądzenie tych kosztów wyłącznie z wnioskiem o oddalenie skargi.

